

Ο συγγραφέας είναι Καθηγητής Οικονομικής Ανάλυσης στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Οικονομικών Σπουδών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών. Στο παρελθόν ανάμεσα σε πολλά άλλα διετέλεσε Υπουργός Εθνικής Οικονομίας & Οικονομικών, όπως και Υπουργός Ανάπτυξης.

Πέρα από την πολιτική και την ακαδημαϊκή δραστηριότητά του είναι πολυγραφότατος. Μερικά από τα βιβλία που έχει γράψει είναι: "Συστήματα Ελέγχου και Οικονομικές Εφαρμογές" (1988), "Macroeconomic Policy: Inflation Wealth and the Exchange Rate (συλλογική εργασία 1989)", "Modelling and Control of National Economies" (1990), "Οικονομική Ανάπτυξη και Διακυμάνσεις στην Ελλάδα και την ΕΕ" (1997), "Το Νέο Τοπίο της Ανάπτυξης" (1998), και "Το Εκκρεμές της Σύγκλισης" (2006).

Στο τελευταίο, μέχρι στιγμής, βιβλίο του, σκύβει πάνω σε ένα ιδιαίτερος επίκαιρο θέμα. Με υπέρτιτλο "Ζητήματα Οικονομικής Ιστορίας" και τίτλο "Άγος απλήρωτον", ερευνά τα οφειλόμενα από το Κατοχικό δάνειο αλλά προχωρά ακόμα πιο πολύ διατυπώνοντας και μια λογική πιθανότητα επίλυσης.

Την έκδοση αυτή αφιερώνει στην μνήμη του πατέρα του, ο οποίος όπως χιλιάδες άλλοι Έλληνες έχασε κάποια χρόνια στις φυλακές του κατακτητή.

Αυτή είναι μια από τις ελάχιστες συναισθηματικές ακμές της έκδοσης. Όλο το υπόλοιπο περιεχόμενο είναι μια μελέτη με καθαρά επιστημονικά κριτήρια και αντίστοιχα ψύχραιμη ματιά. Ο ακαδημαϊκός σε οκτώ κεφάλαια, προχωρά σε μια προσεκτική προσέγγιση και με εργαλείο τη πλούσια βιβλιογραφία μας φωτίζει το θέμα.

Ξεκινά από την υπεξαίρεση πόρων ως πολιτική του Άξονα, μας θυμίζει την Γερμανική άρνηση για την επίλυση του θέματος καθώς και την Ελληνική ανετοιμότητα, τις χαμένες ευκαιρίες, αλλά και τις δυσκολίες αποτίμησης. Επιχειρεί μια ρεαλιστική αποτίμηση και διαβλέπει μια ευκαιρία συμφιλίωσης μέσα από μια εφικτή πρόταση.

Δεν λησμονεί να μας θυμίσει ότι η υπερβολική διόγκωση του Δανείου απομακρύνει τις ελπίδες, σβήνει τις πιθανότητες αποπληρωμής του.

Στο σημείο αυτό ας διαχωριστεί ότι το Κατοχικό Δάνειο και οι πολεμικές αποζημιώσεις είναι δύο ολότελα διαφορετικά θέματα. Το πρώτο έχει να κάνει με την υποχρεωτική δανειοδότηση των δυνάμεων κατοχής οι οποίες εξανάγκασαν την Τράπεζα της Ελλάδας προς τούτο για το χρονικό διάστημα 1942 – 1944. Το δεύτερο έχει να κάνει με το σύνολο των ζημιών που προξένησε στη χώρα ο κατακτητής για τις οποίες ο κατακτημένος επιθυμεί ένα είδος αποκατάστασης. Ο Χριστοδουλάκης καταπιάνεται με το πρώτο θέμα ξεκινώντας μάλιστα με μια ρήση του Ναπολέοντα που τελικά αποδεικνύεται σοφή: *“Η λεηλασία αφανίζει τα πάντα, ακόμα και τον στρατό που την ασκεί.”*

Όταν μετά από 96 σελίδες ολοκληρώνει το πόνημά του, παρουσιάζεται συμφιλιωτικός και αναφερόμενος σε ένα ποίημα του ρομαντικού Γερμανού Heinrich Heine που το παραθέτει στην αρχή του όγδοου και τελευταίου του κεφαλαίου με τίτλο:

“Επίλογος” και σημειώνει με αρκετή δόση αισιοδοξίας:

“Σε αντίθεση με το ποίημα του Χάινε στην αρχή του κεφαλαίου η Ελλάδα και η Γερμανία, αντί να καλλιεργούν την αμοιβαία καχυποψία και να υπονομεύσουν έτσι την συνύπαρξή τους στην Ευρωζώνη, έχουν κοινό και αμοιβαίο συμφέρον να συμφιλιωθούν και να συνεργασθούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση που μαζί οικοδόμησαν και από κοινού οφείλουν να συνεχίσουν. Πριν είναι πολύ αργά.”

Είναι μια έκδοση που απαιτεί προσεκτική μελέτη, ειδικά για όσους δεν κατέχουν τα της οικονομίας αλλά αναμφίβολα βοηθά στην αποσαφήνιση πολλών θεμάτων